

Vydírání

Luk nejdřív nevěřil svým očím. Opatrně našlapoval mezi díly Patrikova kola, které leželo rozzebrané na zemi.

Malým sklepním okénkem pronikal do klubovny hluk aut a rychlé kroky chodců.

S pohledem upřeným na zrcadlo se Luk blížil k počítačovému stolu. Prudce k sobě otočil monitor.

Nemýlil se. Na obrazovce se naparovala tatáž zelená tvář, jakou je vyděsil učitel matematiky.

Jak se ale mohla dostat do počítače v klubovně? První Lukův pohled padl na podlahu, tam však žádný další kabel neležel.

Protože ho nic lepšího nenapadlo, stiskl mezník. V tu ránu se obličej začal hýbat.

„Příjemné odpoledne!“ pozdravil ho nakřáplý hlas a posměšný škleb.

„D... dobrý den!“ zakoktal se Luk.

„Chci vám sdělit, že máte přesně hodinu na to, abyste zaplatil tuhle částku!“

Zelená ruka zvedla cedulku s tučně napsaným číslem 100.

„Ani náhodou!“ vykřikl popuzeně Luk.

Tvář se ještě víc zašklebila. „Jestli to do hodiny neuděláte, můžete se už zítra rozloučit s vaším počítačem.“

„To je... to je přece nesmysl,“ vrtěl Luk nevěřičně hlavou. „To nejde.“

Zelená tvář se suše zasmála. „A to je teprve jen začátek. Udělám vám ze života peklo. Proto